

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.238/2015/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Michna Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: Dr. Michna Csaba ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (címe) II. rendű felpereseknek - a P-né dr. G. I. jogtanácsos által képviselt Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőr-főkapitányság (3527 Miskolc, Zsolcai kapu 32.) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 10.P.21.038/2014/13. számú ítélete ellen a felperesek által 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és annyiban változtatja meg, hogy az I. rendű felperest 10 000 (Tízezer) forint, és II. rendű felperest 10 000 (Tízezer) forint elsőfokú perköltség az alperes részére 15 napon belüli megfizetésére kötelezi; egyebekben az ítéletet *helybenhagyja*.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperes részére 5 000 (Ötezer) forint összegű másodfokú perköltséget, és az államnak - külön felhívásra - 45 600 (Negyvenötezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperes részére 5 000 (Ötezer) forint összegű másodfokú perköltséget, és az államnak - külön felhívásra - 40 000 (Negyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

2012. április 13. napján az alperes munkatársai az-as autópályán igazoltatták az I. rendű felperes tulajdonában álló és **K. L. A.** által vezetettforgalmi rendszámú tehergépjárművet. Az ellenőrzésről felvett adatlapon az intézkedő rendőrök rögzítették, hogy a tehergépkocsi válaszfalát engedély nélkül kiszerelték. A gépjármű forgalmi engedélyét a helyszínen bevonták, és az I. rendű felperes ügyvezetője - egyben a jármű üzembentartója -, a II. rendű felperes ellen szabálysértési feljelentést tettek. A feljelentés elkövetőként a II. rendű felperest tüntette fel; rögzítette, hogy a gépkocsi utasterét és rakodóterét elválasztó válaszfalat engedély nélkül eltávolították; a jármű belső kialakítása erősen rongálódott; a rakodótérbe beépített polcrendszeren a szállított anyagok nincsenek rögzítve, így erős fékezéskor akadálytalanul előre tudnak csúszni.

A forgalmi engedély elvétele alapján indult eljárást Szeged Megyei Jogú Város Címzetes Főjegyzője Okmányirodája - a forgalomból kivonásról rendelkező korábbi, 2012. április 23.

napján kelt.... számú határozata ellen benyújtott I. rendű felperesi fellebbezéshez mellékelt közlekedési felügyelőségi határozat alapján, amely szerint a járműbe beépített elválasztó cső megfelel az utastér védelmére előírtaknak - a 2012. május 21. napi..... számú határozatával megszüntette, és az I. rendű felperes 2012. június 5-én a forgalmi engedélyt visszakapta.

A feljelentés alapján eljáró Városi Rendőrkapitányság mint szabálysértési hatóság 06801/1626-1/2012. számú határozatával a II. rendű felperest közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése miatt 20 000 Ft pénzbírsággal sújtotta; a Szegedi Járásbíróság Szt.1836/2012/5. számú tárgyalás alapján hozott végzésével - megváltoztatva a II. rendű felperes kifogása alapján tárgyalás mellőzéssel eljárásban hozott korábbi, 28.Szk.1425/2012/2. számú végzését - a szabálysértési eljárást megszüntette azzal az indokolással, hogy a jármű utas- és rakodóterét elválasztó válaszfal helyére szerelt csővázas rendszer megfelel a hatályos utastérvédelmi előírásoknak, a rakomány rögzítéséért csak a járművezető lehet felelős, míg az utastér rossz állapota nem bizonyított.

A felperesek módosított keresetükben az alperest a II. rendű felperes javára nem vagyoni kártérítés címén 500 000 Ft tőke, az I. rendű felperes javára vagyoni kártérítés címén összesen 569 528 Ft tőke, a tőke után 2013. március 25. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatai és a perköltség megfizetésére kérték kötelezni, az intézkedő rendőrök kirívóan súlyos jogsértései miatt.

Az alperes jogalap hiányában a kereset elutasítását, a felpereseknek perköltségében marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság 13. sorszámú ítéletével az I-II. rendű felperesek keresetét elutasította, és kötelezte a „felperest”, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20 000 Ft perköltséget.

Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alperes állományába tartozó rendőrök azon magatartása, hogy a forgalmi engedélyt elvették, megvalósított-e olyan kirívóan súlyos jogsértést, amellyel elindult az az oksági folyamat, melynek során a forgalmi engedélyt bevonták, tekintettel arra is, hogy a Szegedi Járásbíróság utóbb jogerős szabálysértési határozatával az eljárást részben megszüntette. A rendelkezésre álló adatokból az volt megállapítható, hogy a gépjármű vezetője azt mondta az intézkedő rendőröknek, hogy a gépjármű ilyen állapotú, így szállítanak vele, és ilyen állapotban is vizsgázott le, más információval nem rendelkezett a gépjármű átalakításával kapcsolatban. A közúti igazgatási feladatokról, közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról szóló 326/2011. (XII.18.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 96. §-a (1) bekezdésének a) pontja kimondja, hogy az ellenőrző hatósági személy az eljárása során a forgalmi engedélyt, illetőleg az ideiglenes forgalomban tartási engedélyt a helyszínen elveszi, ha a járművet engedély nélkül átalakították. Ezzel egyidejűleg az intézkedő rendőrök feljelentést tettek a gépjármű üzembentartójával szemben. A feljelentés megtételéhez elegendő az alapos gyanú fennállásához szükséges tények megállapítása. Az intézkedő rendőrök pedig fényképeket készítettek a gépjármű belső állapotáról, megállapították, hogy a szállított anyagok a hátsó

polcokon nem voltak megfelelően rögzítve, s mivel a felperes nem igazolta, hogy engedéllyel egyező átalakítás történt, ezért úgy találták, hogy a közlekedésben való részvétel feltételeinek a megszegése miatt indokolt a szabálysértési eljárás kezdeményezése. Az alperes intézkedése nem érte el a kirívóan súlyos jogsértés szintjét, amely kártérítési felelősséget alapozna meg. Az intézkedő rendőröknek ugyanis nem a szabálysértési eljárást kellett lefolytatniuk, és annak alapossága tárgyában döntést hozniuk, hanem azt kellett vizsgálniuk, hogy a feljelentés megtételéhez szükséges alapos gyanú a megismert tények alapján fennáll-e. Az utóbb lefolytatott szabálysértési eljárások folyamatából és a beszerzett bizonyítékokból is az állapítható meg, hogy a perbeli szabálysértés megítélése nem volt egyértelmű, ahhoz további bizonyítékok beszerzésére is szükség volt. A szabálysértési eljárásban az eljárás alá vont II. rendű felperes és egy intézkedő rendőr meghallgatásán felül beszerzésre került a Budapest Főváros Kormányhivatal Közlekedési Felügyelőségének adatlapja, a hibakód lista, továbbá a Csongrád Megyei Közlekedési Felügyelet állásfoglalása és tájékoztatása, amely alapján lehetett azt megállapítani, hogy a jármű utasterét és rakodóterét elválasztó válaszfal helyére szerelt, a második ülésor fejtámlái magasságában lévő csővázak szerkezet megfelelt a jármű forgalomba helyezési idején hatályos utaster védelemre vonatkozó előírásoknak. A kirívóan súlyos jogsértés hiányában a 2014. március 14. napjáig hatályos Ptk. (a továbbiakban: Ptk.) 349. §-a (1) és (2) bekezdésén alapuló közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének a feltételei nem álltak fenn, ezért a kereseti kérelmet elutasította. A felperesek pervesztessége folytán az elsőfokú bíróság a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felpereseket az alperes részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján 20 000 Ft elsőfokú munkadíj megfizetésére.

Az ítélettel szemben a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben kérték annak a megváltoztatását, a módosított keresetüknek való helyt adást, az alperes első- és másodfokú perkielégükben marasztalását. A fellebbezésben előadták, hogy az első fokú ítélet megalapozatlan és jogszabálysértő. A helyszíni intézkedés során a rendőrök egyetlen megállapítást tettek, amely szerint a tehergépkocsi válaszfalát engedély nélkül kiszerezték. Az adatlapot egyébként szabálytalanul töltötték ki, azon a szabálysértő nyilatkozata nem szerepelt, nem volt aláírva, így nem is képezhetette volna a szabálysértési eljárás alapját. A feljelentés a helyszíni megállapításon felül további tényállításokat is tartalmazott, amelyekről a felperesek nem tudtak. A feljelentést nem kapták meg, a szabálysértési hatóság az eljárást a másik fél meghallgatása, előzetes felhívása nélkül folytatta le, így a felpereseknek nem volt lehetőségük az elsőfokú szabálysértési eljárás során észrevételeket tenni, érdemben védekezni. A perben az X Kft. szakvéleményével kétséget kizáróan igazolták, hogy a gépjárműben nem történt semmiféle utólagos átalakítás, hanem az teljes mértékben megfelelt a gyári kialakításnak, ezért semmilyen igazolásra nem volt szükség, annak hivatkozott hiánya miatt tehát az I. rendű felperes nem követhetett el mulasztást: ezt a tényt az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta. Az intézkedő közlekedési rendőröknek olyan szakmai tudással kellene rendelkezniük, amely alapján megalapozottan és indokoltan tudnak intézkedni, nem pedig arra kényszerítik a gépjárművezetőket, hogy azonnal cáfolják az egyébként teljes mértékben megalapozatlan megállapításaikat. Ezzel szemben az alperesi intézkedő rendőrök szakmaiatlan és hozzá nem értő megállapítást tettek a helyszínen, szabálytalan adatlapot vettek fel, a feljelentést utólagosan olyan megalapozatlan tényekkel egészítették ki, amelyről a felpereseknek nem

volt tudomásuk, ezzel kirívóan súlyos jogsértést követtek el, amely az alperes kártérítési felelősségét megalapozza.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helyes indokai alapján történő helybenhagyását, a felperesek másodfokú perköltségében marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy az intézkedő rendőrök a helyszínen rendelkezésükre álló adatokból - arra is tekintettel, hogy a jármű vezetője a kisteherautó utasterét és rakodóterét elválasztó fal eltávolítására vonatkozó engedélyt nem mutatott be - arra a következtetésre jutottak, hogy az adott jármű vonatkozásában a KRESZ 5. §-a (1) bekezdésének c) pontjába, valamint 5. §-a (3) bekezdésének a) pontjába ütköző, járművek közlekedésben való részvételének feltételei megszegése szabálysértés elkövetése történt, amely miatt indokoltan tettek feljelentést a II. rendű felperes ellen. A jogszabályoknak megfelelően jártak el, amikor a Kormányrendelet 96. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján egyben a jármű forgalmi engedélyét átvételi elismervény ellenében a helyszínen elvették. A feljelentés tényéről a gépjárművezető a helyszínen tájékoztatást kapott. A kirívóan okszerűtlen jogsértés hiánya a kártérítési felelősség egyik elemét, a jogellenességet kizárja. A felperesek alaptalanul hivatkoztak a helyszíni ellenőrzés dokumentációs hiányaira. Nem csupán egy adatlap készült, hanem annak mellékleteként fényképfelvételek is, a szabálysértési bírósági eljárásban lefolytatott bizonyításból pedig megállapítható volt, hogy a gépjárművezetővel ezen túl a rakomány hiányos és balesetveszélyes rögzítését is közölték. A szabálysértési eljárás alapja azonban nem a helyszínen felvett adatlap, hanem a feljelentés, amely valamennyi, törvényben foglalt kötelező elemet tartalmazta. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a felperesek kára nem állhatott összefüggésben a hivatkozott dokumentációs hiányosságokkal. Ezzel együtt a feljelentés az adatlappal egyezően tartalmazta az egész eljárás alapját képező és végül a forgalmi engedély elvételéhez vezető, az intézkedő rendőrök által a helyszínen észlelt körülményt, mely szerint a jármű utasterét és rakodóterét elválasztó fal engedély nélkül eltávolításra került. Az észlelésen túl az intézkedő rendőröknek további, a szabálysértési felelősség megállapításával kapcsolatos kötelezettségük nem volt. A szabálysértési eljárást más, az alperesen kívüli szerv folytatta le, az ott hivatkozott hiányosságok az alperes kártérítési felelőssége szempontjából jelentőséggel nem bírhatnak. Megalapozatlanul kifogásolták a felperesek a fellebbezésükben azt, hogy bár egyértelműen és kétséget kizáróan bizonyítást nyert volna, hogy a perbeli gépjárműnél semmilyen utólagos átalakítás nem történt, az teljes mértékben megegyezik a gyártói kialakítással, az eljárás elsőfokú bírósága ezt nem vette figyelembe. Egyrészt az **X** Kft. csatolt véleménye nem igazságügyi szakértőtől származó nyilatkozat, ezért a Pp. 177. §-a alapján csak a fél álláspontjaként vehető figyelembe. Másrészt a véleményben foglaltak az alperes érvelését támasztják alá abban a tekintetben, hogy a helyszínen intézkedő rendőr számára korántsem lehetett olyan egyértelmű annak megítélése, hogy a jármű utasterét és rakodóterét elválasztó fal engedély nélkül eltávolításra került vagy sem. Az **X** Kft. vezetőjének nyilatkozata szerint ugyanis a perbeli tehergépjárműnek léteznek olyan típusai, amelyeknél az utas- és a rakodótér műanyag- vagy fémfallal van elválasztva; a különbség az eltérő évjáratból adódik. Nem elvárható egy helyszínen intézkedő rendőrtől, hogy egy gépjármű esetében annak valamennyi évjárata típusjellemzőivel tisztában legyen. Ezzel együtt a felperesek maguk is azzal védekeztek mind a szabálysértési eljárás, mind a bírósági kártérítési per során, egészen az **X** Kft.-től származó vélemény beszerzéséig, hogy a jármű utasterét és

rakodóterét elválasztó fal helyére szerelt csővázas szerkezet megfelel a forgalomba helyezési idején előírt utastér védelmére vonatkozó előírásoknak, azaz az átalakítás szabályszerű volt. Ezt követően ugyan a felperesek már azt állították, hogy egyáltalán nem volt átalakítás a járművön, amit a helyszínen intézkedő rendőröknek tudniuk kellett volna: azaz egy olyan körülmény pontos ismeretének a hiányát kéri az alperes terhére értékelni, amelyről még a felpereseknek, mint a jármű tulajdonosainak sem volt tudomásuk a hivatkozott vélemény beszerzéséig, következésképpen arra sem a helyszíni ellenőrzés, sem a szabálysértési eljárás során, sem a keresetben nem hivatkoztak. Ennek alapján megalapozatlan a fellebbezés azon hivatkozása, hogy az alperesi rendőrök téves jogértelmezésben lettek volna. Összességében az alperes beosztottai a közúti ellenőrzést a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján, a szakmai előírásoknak megfelelően, kellő alapossággal hajtották végre, szabálysértés elkövetésének megalapozott gyanúját észlelték, és emiatt feljelentést tettek; az a körülmény, hogy az általuk megállapítottakkal a felperesek nem értettek egyet, és utóbb a szabálysértési eljárás megszüntetésre került, az alperes kártérítési felelősségét nem alapozhatja meg.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-ának (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt nem találta alaposnak, azonban a perköltségről rendelkezés tekintetében a következők szerint részben megváltoztatta:

Az elsőfokú bíróság a kérelem és ellenkérelem keretei között a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelési jogkörében helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetései és az érdemi döntése is helyálló, annak indokait az ítélet tábla osztotta.

A Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése értelmében az államigazgatási (közigazgatási, későbbi nevén közhatalmi) jogkörben okozott kárért való felelősség - amely a 348. §-ának (1) bekezdése szerinti alkalmazott károkozásán alapuló felelősség speciális esete - a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti általános kártérítési felelősségi szabályok alkalmazásával a következő öt feltétel együttes bekövetkezése esetén állapítható meg: 1. kár bekövetkezése, 2. jogellenes károkozó magatartás, 3. felróható károkozó magatartás, 4. okozati összefüggés a kár bekövetkezése és a károkozó magatartás között, 5. a kár rendes jogorvoslattal elháríthatatlansága, vagy a rendes jogorvoslati lehetőségek igénybe vétele.

A felperesek a kár bekövetkezését az alperes nevében intézkedő rendőrök azon magatartásával összefüggésben állították, hogy jogsértés hiányában alaptalanul kezdeményezték a szabálysértési eljárást, ennek folytán jogsértő volt a forgalmi engedély elvétele; a gépjárműbérlet, kiesett munkabér és elmaradt haszon miatt keletkezett vagyoni kár a forgalmi engedély 2012. április 13. és 2012. június 5. napja közötti hiányából keletkezett; a nem vagyoni sérelem pedig a kirívóan jogsértő tévedés következményeként indított szabálysértési eljárásból eredt. A kár hivatkozott mértékének *a bizonyítása esetén* tehát a kártérítési felelősség feltételei közül a kár bekövetkezése és az intézkedő rendőrök állított károkozó magatartása és a kár bekövetkezése közötti okozati összefüggés - hiszen nyilvánvalóan a szabálysértési eljárás megindítására, a forgalmi engedély elvételére és a jármű a forgalomból ideiglenes kivonására a közúti ellenőrzés miatt került sor - fennáll. A

rendelkezésre álló adatokból megállapítható, hogy az eljárás alá vont II. rendű felperes a jogorvoslati lehetőséget a szabálysértési eljárásban kihasználta, a szabálysértési hatóság határozata ellen kifogást terjesztett elő, majd a bíróság tárgyalás mellőzésével meghozott végzésével szemben tárgyalás tartását kérte; míg a gépjármű forgalomból kivonásáról rendelkező közigazgatási határozattal szemben az I. rendű felperes fellebbezéssel élt. A kártérítési felelősség negyedik feltétele, a jogellenesség is megállapítható, mivel a szerződésen kívüli kártérítési jog alapvető elve, hogy minden károkozás jogellenes, kivéve ha a károkozást kifejezett törvényi rendelkezés - károsult beleegyezése, szükséghelyzet, kisajátítás, jogos védelem - kifejezetten megengedi.

A fentieknek megfelelően a per eldöntésének lényeges kérdése az volt, hogy a kártérítési felelősség ötödik feltétele, a *felróhatóság* megállapítható volt-e. A Ptk. 4. §-ának (4) bekezdésében foglalt felelősségi zsinórmérték értelmében ehhez azt kellett vizsgálni, hogy az alperes részéről intézkedő rendőrük úgy jártak-e el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A közhatalmi jogkör gyakorlásából eredően az államhatalmi szervek vizsgálatokat folytatnak, ellenőrzéseket végeznek, eljárásokat kezdeményeznek, amely során megvalósult esetleges téves jogalkalmazás önmagában még nem alapozhatja meg a kártérítési felelősséget. A bírói gyakorlatban kialakult a közhatalmi szervek kártérítési felelősségéhez igazodóan a felróhatóság azon értelmezése, mely szerint a felelősség alapja csak kirívóan súlyos jogértelmezési és jogalkalmazási tévedés lehet. A felróhatóság mércéje ugyanis kettős: elsődlegesen a *jogszabályi mérce*, azaz a károkozással érintett anyagi jogi és eljárásjogi szabályozás, amelyből következően, ha a károkozással érintett eljárás maradéktalanul megfelel a szabályok szerinti előírásoknak, a felróhatóság kizárt. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések megsértése azonban nem vonja maga után feltétlenül a felróhatóság megállapítását. A gondos, adott helyzetben elvárható eljárás mellett is bekövetkezhet jogszabálysértés. A *gondossági mércének* való megfelelést a bírói gyakorlat azon töretlen ítélkezési elv alapján határozza meg, miszerint az a körülmény, hogy a közigazgatási szerv helytelenül alkalmazta, vagy esetleg nem alkalmazta a jogszabályokat, önmagában nem elég a kártérítési igény megalapozására. Ehhez ugyanis olyan többlettényállásra van szükség, mely nem pusztán a jogszabályoknak a jóhiszemű, bár esetleg téves alkalmazását, hanem a gondossági mércének a sérelmét is megállapíthatóvá teszi (BDT 2008.1817, BDT 2004.1074, BDT 2004. 1028). Az ehhez igazodó gyakorlat szerint nem lehet szó a felróhatóság körén kívül eső téves jogalkalmazásról, ha a jogszabály teljesen nyilvánvaló és egyértelmű, nem ad lehetőséget a tények mérlegelésére. A kirívó jogszabálysértés nem állapítható meg pusztán azért, mert a közigazgatási szerv nevében eljáró személyek által kezdeményezett eljárás utóbb a felelősség megállapítására nem vezetett, mivel ez az értelmezés azzal a nem támogatható következménnyel járna, hogy lényegében valamennyi hatósági, szabálysértési, polgári peres vagy büntetőeljárás esetén a felelősség teljes körű megállapításának a hiánya az érintett személy részére megalapozott kártérítési követelést alapozna meg. A közigazgatási, ügyészségi, bírósági szervek jogalkalmazó tevékenysége ugyanis szükségszerűen magában foglalja az anyagi és eljárási jogszabályok eltérő értelmezését; az egyértelmű, nyilvánvaló, mérlegelést nem engedő rendelkezések kivételével az értelmezés eltérő álláspontjából adódó feltétlen kártérítési felelősség a közhatalom gyakorlásának lényegét lehetetlenítené el.

Helyesen foglalt állást abban az elsőfokú bíróság, hogy nem tekinthető kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedésnek az alperes nevében intézkedő rendőrök azon magatartása, hogy a tehergépkocsi utastere és rakodótere közötti elválasztó fal hiányának az észlelése alapján - különös tekintettel a felperesek felkérésére készített magánszakvélemény megállapítására, mely szerint a tehergépjárműnek vannak olyan típusai, ahol az utastér és rakodótér fallal került elválasztásra, és nyilvánvalóan nem várható el a műszaki szakmai ismeretekkel nem rendelkező rendőröktől valamennyi évjárat műszaki jellemzőinek az ismerete - arra a következtetésre jutottak, hogy a jármű közlekedésben való részvételének a feltételei nem álltak fenn, és ennek alapján szabálysértési eljárást kezdeményeztek, amelynek a Kormányrendelet 96. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti következménye lett a forgalmi engedély elvétele. Helytállóan hivatkozott arra az alperes, hogy az állított dokumentációs hiányosságoknak a kártérítési felelősség szempontjából jelentőségük azért nem volt, mert az ellenőrzéskor még hatályban volt, a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény 82. §-ának (1) bekezdése alapján a szabálysértési eljárás a feljelentés alapján indult; az alperes munkatársai által tett feljelentés pedig a jogszabályhely (3) bekezdésében írt követelményeket - az eljárás alá vont személy ismert személyi adatainak megnevezését, az elkövetett cselekmény helyének és idejének, az elkövetés körülményeinek a leírását, az esetleges bizonyítási eszközök megjelölését - tartalmazta. A szabálysértési eljárás megindítása, a szabálysértési felelősség megállapítása szempontjából nincs jelentősége az adatlap kitöltésének, az eljárás alá volt személy aláírásának, a feljelentés vele történő közlésének. Abban pedig ugyancsak helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy mivel a forgalomból kivonásra irányuló közigazgatási eljárást, valamint a feljelentés alapján indult szabálysértési eljárást nem az alperes folytatta le, az eljárásban hivatkozott hiányosságoknak, szabálysértéseknek az alperes kártérítési felelőssége szempontjából jelentősége nem lehetett.

A kártérítési felelősség feltételeinek a hiányában az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a keresetet.

Észlelte az ítéletábra, hogy az első fokú ítélet az indokolásból megállapíthatóan nyilvánvaló elírás alapján az elsőfokú perköltség viselése tekintetében tévesen a „felperest” jelölte meg, ezért ebben a részben megváltoztatva az ítéleti rendelkezést, a helytálló összegben megállapított elsőfokú jogtanácsosi munkadíjat, mint perköltséget a lényegében azonos mértékű perbeli érdekeltiség alapján egyenlő részben megosztotta a felperesek között.

Mindezek alapján az ítéletábra az első fokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint kizárólag a perköltségről rendelkezés tekintetében részben megváltoztatta, egyebekben helybehagyta.

A felperesek fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéletábra - a fentiekben kifejtett indokolás szerint egymás között egyenlő részben - a felpereseket az alperes javára a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése alapján alkalmazandó 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) és (6) bekezdései alapján a fellebbezett értékhez és az egyetlen fellebbezési ellenkérelem előterjesztésére szorítkozó, ahhoz igazodóan kisebb jelentőségű jogi képviselői

tevékenységhez igazodó jogtanácsosi munkadíj, valamint a tárgyi illetékfeljegyzési jogos eljárásban le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték megfizetésére.

A perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapult.

D e b r e c e n, 2015. június 29.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-